
természetes és jogos lakóhelye.” Inkább azt mondanám, ha jól elmélkedik valaki, pontosan tudni fogja, hol és miért él épp akkor – nem keveri össze a kettőt, mert akkor könnyen pszichiátriai eset lesz belőle... –, abban a létben, s melyik most a kiküldetési helye, tudnia kell, melyik csak látogató cédulás állapot.

Tapasztalatunk szerint a meditáció teljesen átformál, átalakítja a gondolkodást, a felesleges dolgok kihullnak, nevetségessé válnak, és Isten körüli dolgok valóságosakká lesznek. (1) „*A meditáció az embert hatásosabbá, éberebbé teszi, nem kevésbé elevenné, nem vakká, hanem figyelmesebbé...*” lesz.

Írásom feltett célja a lélek örökké való létének és Isten mindent betöltő voltának ismertetése. Remélem, meggyőző voltam, és elgondolkoznak az olvasottakon.

Varga Péterné/ Pável Márta, katolikus hittanár, az AQUILA Párt elnöke, 40 éve az AQUILA kat. közösség létrehozója és vezetője. Két könyve jelent meg (Akinek füle van a hallásra, az hallja meg, valamint A misztikus teológia alapjai) és egy Hazafelé címmel folyamatban van. Publikációi megtekinthetők a www.aqp.hu, AQUILA Magazinban és a Túlélés n.é. lapban, valamint a blogokban.

Szeibert Márton

ISTEN MEGBOCSÁT - VAGY MÉGSEM?

Tudatosan provokatív és figyelemfelhívó cím. Szeretném kicsit kielemezni a kérdést, egyáltalán mit jelent a megbocsátás Isten részéről.

A megértést segítő, kezdjük az elején: az ember-ember közötti megbocsátásról. Valaki - mondjuk "X" - megbántja a másikat - mondjuk "Y"-t. Később X jobb belátásra tér, elszégyelli magát, bántja a dolog, ezért bocsánatot kér Y-től, remélve, hogy az majd nem haragszik rá, és ismét jó barát

tok lesznek, akik szeretik együtt eltölteni az időt. Ha Y valóban képes lesz megbocsátani X-nek, akkor az azt jelenti, hogy már nem haragszik rá, képes túllépni a fájdalmakon, amiket X okozott neki.

Bele tudjuk helyezni a végtelen, időtlen, minden szereteten túlnövő Istent Y szerepébe? Én nem. Isten ugyanis nem haragszik, Istennek nem kell túllépnie semmin. Amikor a tékozló fiú hazafelé tart, Isten megvárja, hogy bocsánatot kérjen tőle a fiú, vagy inkább egyből elé siet? Igen, egyből elé siet, mert folyamatosan túláradóan szeret, nem nézi a korábbi rosszat, hanem örül annak, hogy végre hazatért az elveszett bárány. Akkor mégis miről beszél az Egyház 2000 éve, és mi a bűnbocsánat szentsége?

Én úgy képzelem, és itt is a tékozló fiú történetére alapozok, hogy amikor bűnt követek el, azaz olyan dolgot teszek, ami a disznók közé juttat. Már csak a moslékból szeretnék jóllakni, és ebben a mocskos állapotban felismerem, hogy honnan süllyedtem idáig... Elindulok visszafelé, és teljes szívvel kitárom magam Isten előtt, és neki adom magamat, akkor az ő végtelen kegyelme lemossa rólam azt a sok-sok koszt, amit összeszedtem, ami miatt a sárral egyenlőnek néztem ki. Így a szabad akaratomat ismét az Úrba helyezem, és ezzel Ő a végtelen fényével be tud áradni a lelkembe, és újra csillogó gyémánttá tisztít engem. A tékozló fiú történetében ez úgy hangzik el, hogy ráadták a legszebb ruhát, gyűrűt húztak az ujjára és sarut a lábára.

Ez alapján a megbocsátás szentsége azt jelenti, hogy az ember felkelti magában a bánatot, teljesen Istennek adja magát, leborul előtte, és így képessé válik arra, hogy befogadja az Isten végtelen kegyelmét, ami soha nem volt elzárva tőle, hanem az ember zárta ki azt. Úgy érezheti ezt az ember, hogy Isten "megbocsátott" neki, hiszen az ember érzi, hogy az Isten fénye

eltörli azt a sok nyomorúságot, amit összeszedett, és ez valóban kegyelem, valóban aktív mozgás az ember és az Isten kapcsolatában mindkét fél tekintetében, de semmiképpen sem olyan emberi megbocsátás, amit a fenti példában Y tett X felé.

Amikor elmegyek szentgyónásra, és rutinosan felsorolom a bűneimet, akkor megtörténik ez a kegyelem? Amikor kimászok a pöcegödörből, odakiabálok Istennek, hogy "bocsánat", aztán már fordulok is vissza a pöce felé, akkor én megtisztultam? Istennek nem kell megbocsátania, mert mint írtam, nem erről szól az egész, de én továbbra is koszos maradok, semmi nem változott. Aki tehát úgy képzei Isten megbocsátását, mint az ember-ember közti megbocsátást, hogy mondok pár kedves szót, mire a másik ember megengesztelődik, az nagyon téved, mert Isten soha nem engesztelődik meg, ő túl van ezen a fogalmon, a bocsánatkérésem semmit nem használt nekem, csak arra volt "jó", hogy elaltassam még egy kicsit a lelkiismeretemet. Isten nem megbocsát, hanem megtisztít, ha akarom és ha hagyom.

A tékozló fiú történetében, ahol valódi megtérés történt, ott mondhatjuk, hogy Isten "megbocsátott", eltörölte a koszt a lélekről, fényes ruhába öltöztette. Ezzel azonban azt is mondom, hogy Isten a végtelen és örök megbocsátás szelleme, és bárki élhet ezzel, aki végre megadja magát neki. De azt is mondhatom, hogy Isten nem megbocsát, mert ő nem túllép azon, hogy megbántjuk őt a bűneinkkel, hanem ő folyamatosan túl van a megbántáson, végtelenül magasabb, a szeretet elképzelhetetlenül magas fokán túláradóan van jelen. Fáj neki, amit ellene teszünk, mert szeret minket, és tudja, hogy magunkat sodorjuk a sötétségbe, de nincs szükség rá, hogy megbocsásson érzelmi szinten, mert túl van rajta, és nekünk kell a bűnbánatban ezzel a végtelen kegyelemmel találkozunk, hogy megéljük azt az isteni megbocsátást, ami szerintem túl van a megbocsátáson.

Itt eszembe jut Márta üzenete a megbocsátásról: <https://isten-az-egyetlen-remenyunk.eoldal.hu/cikkek/vasarnapi-gondolatok--isten-adta/megbocsatani-----70x7-szer-.html>

Márta cikkéhez kapcsolódva, amikor nem bocsátok meg az embertársamnak, hanem haragszom a másikra és zárványt képezek magamban, akkor én sem fogok tudni Isten elé teljesen mindent átadva, a lelkemet kinyitva leborulni, mert ez a zárvány zárva marad. Meg kell bocsátanom, el kell engednem. Érthető miért kéri ezt tőlünk az Isten. De talán az is látható már, hogy azért írom azt, hogy Isten nem bocsát meg, mert Istenben

nincs ilyen harag-zárvány, amit el kellene engednie. A zárvány, ami Istenben van, az mi magunk vagyunk, mi emberek, akik elzárkóztunk Isten elől.

Bocsássunk hát meg mindenkinek és kérjünk bocsánatot teljes szívvel-lélekkkel az Istentől, hogy ebbe a nyitásba Isten beáradhasson, "megbocsáthasson". Valójában ilyenkor nem történik más, mint befogadom a lelkem eredeti állapotát, befogadom a boldogság valódi forrását, az Istent. Visszaengedem magamba, hogy megszüntessem a magam által létrehozott zárványt. Isten az egyesülés örömeivel "szemléli" ezt a hazatérő tettünket. Ennek elősegítésére pedig folyamatosan küldi hozzánk a szenteket, hogy segítsen felrázni a görcsbe szorult lelkünket. Látni kell tehát, hogy az Isten-ember kapcsolatában a megbocsátás teljesen más értelmű és nem összehasonlítható az ember-ember kapcsolattal, hiszen az ember Istentől származik, nem pedig az embertől, így tehát az ember-ember kapcsolat csupán a vízszintes irányban mozgó részecskék sűrűlódása, míg az Isten-ember kapcsolatnál egy visszatérés van, egy függőleges irányú (dimenziókon átívelő) áramlás.

Bár egy ilyen hangvételi írásban a megbocsátásról való okoskodásba belefér az a mondat, hogy "Isten nem megbocsát...", mégis, amikor én, ember imádkozom Istenhez, akkor gyakran elmondom, "bocsáss meg Istenem!". Ez jól van így, mert az imában a lélek nyitja ki magát Isten felé, és amikor belátom, hogy milyen kicsi vagyok és mennyi rosszat tettem, és Isten mégis körülölel, akkor a hála és a bánat vegyes érzületében nyílik ki a lélek belső tüze. Emberi szavak formálódnak filozófiai fejtegetések nélkül, és Isten elárasztja a lelket erre a "bocsánatkérésre", ami az ember részéről nem más, mint egy őszinte önmegismerés, alázat, kinyitás, és Isten örök kegyelmének köszönhetően: egyesülés.

Ha tehát a fenti gondolatokat nagyon tömören össze szeretném foglalni, akkor azt mondanám: az Isten megbocsátása azt jelenti, hogy a mindenkire kiterjedő kegyelme folytán megtisztítja azokat a lelkeket, akik elindulnak Isten felé, és akik megadják magukat ennek a kegyelemnek, ami az Isten maga. Az ember részéről ez nem pusztán bocsánatkérés a szavak szintjén, hanem a lélek mélyéről induló megtérés. Jóllehet, amíg emberek vagyunk, ez sosem lesz tökéletes, így újra és újra a megtérés egyre magasabb fokaira kell törnünk.

Avilai Szent Teréz: Önéletrajz, XXXIII. fejezet *"Kénytelen voltam leülni, s úgy emlékszem, hogy még az Úrfelmutatást sem vettem észre, s a szentmisére sem tudtam odafigyelni, úgyszólván emiatt utóbbi aggályaim is voltak. Elragadtatás közben úgy éreztem, hogy valami nagyon fehér és fényes ruhába öltöztetnek. Kezdetben nem vettem észre, hogy ki adja azt reám, de azután ott láttam a jobb oldalamon Miasszonyunkat, bal felől pedig az én Szent József atyámat, s ők öltöztettek így föl. Megértették velem, hogy most már megtisztultam bűneimtől."*

Eckhart Mester: Leválni a világról *"Minden létező a maga legsajátabb, természetes helyére törekszik. Isten legsajátabb, természetes helye pedig az egység, a színtisztaság: és ezek éppen abból adódnak, hogy leválok a világról. Így azután Istennek szükségképpen oda kell adnia magát a világról levált szívnek."*

A cikk írója: Szeibert Márton mechatronikai mérnök, az AQUILA Párt tagja, aki 13 éve végez önkéntes tevékenységet az AQUILA szervezésében. A teológia, filozófia a kedvenc hobbijai közé tartozik. Egyéb írásai az AQUILA Magazinban és a Túllépésben olvashatóak.

Márkus Edit

ARANYKOR ÉS AZ EMBER VAGY AZON TÚL

Az alábbiakban Hamvas Béla: *Scientia Sacra* és Alexis Carell: *Az ismeretlen ember* írásai nyomán arra a kérdésre próbálok választ keresni, hogy van-e lehetőségünk az emberben rejlő lehetőségeket tekintve visszatérni egy dicsőbb korhoz: az Aranykorhoz, létezett-e egyáltalán ilyen tökéletes korszak az